

Snikkelgericht

Deze week mochten we van God even op adem komen, maar komende dagen wordt het weer lekker warm. Strandweer dus. Ik vermaak me kostelijk. Vooral als ik alle getatoeëerde hompen vlees zie liggen. Nederland lijkt zo langzamerhand één groot stripverhaal.

Meest gelachen heb ik om een man op het naaktstrand. Een Delfts blauwe meneer. Hij zat van zijn knieën tot zijn tepels onder de inkt en de tekeningen waren allemaal snikkelgericht. Engeltjes met pijl en boog, duiveltjes met een drietand, draakjes met vlammeende monden, hunkerende vrouwen, maar ook hongerig kijkende mannen loerden naar zijn lul. Die overigens sliep. Net als de man zelf. Op zijn rug, dus ik kon het goed bekijken.

De man wierp veel vragen bij mij op. Is hij met één engeltje in de kaalgeschoren schaamstreek begonnen? Of kwam hij met een kant-en-klaar plan bij de tattoooer? Zoals Michelangelo bij zijn plafonnetjes. Wat zei de tattoooer toen hij met het voorstel kwam? Of was het een dame? Wat doet dat met je snikkeltje? De pielemuis was trouwens nog blanco. Waarom? Durfde hij dat niet? Of was het kunstwerk nog niet af en werd dat een klusje voor de winterschilder? En hoe versier je je leuter? Ik denk aan het Romeinse Piazza Colonna waar de beroemde zuil van Aurelius staat. Misschien een idee om hem zo te laten tatoeëren. Wel een klusje, maar als het klaar is dan heb je ook wat.

Ik was blij voor de man dat het mooi weer was. Dan kunnen de mensen het tenminste zien. Het halve jaar sjouw je rond in je winterkloffie en weet niemand wat voor kunstwerk je lijf eigenlijk is. En dat is jammer. Heerlijk als de kleren uit kunnen. Dat je aan de mensheid kan laten zien wie je eigenlijk bent. Vroeg me wel af wat zijn geliefdes er van vinden? Windt het op? Leidt het niet af? Je weet als bedpartner wel waar je moet zijn. Volg de engeltjes en de draken! Zij wijzen de weg.

Terwijl ik hier zachtjes over mijmerde viel mijn oog op drie dames van een jaar of dertig, die alle drie vultieten hadden. Ze stonden alle zes pront omhoog. Onnatuurlijk? Zeer. Dat zag ik vooral toen een van de dames ging lopen. Haar tieten wezen de weg. Ze stonden recht vooruit. Ik kreeg de slappe lach en vroeg aan mijn vrouw of zij met haar verjaardag van mij een paar van die siliconenjongens wilde hebben. Tien dagen pijn, maar daarna kan je weer jaren mee. Mijn vrouw voelt meer voor een nekont. Een kunststreek dus. Model Jennifer Lopez heeft haar voorkeur.

Bij de drie vrouwen lagen drie mannen, die duidelijk trots waren op hun opgekalefaterde meisjes. Of ik tegen vultieten en tattoos ben? Natuurlijk niet. Iedereen heeft één lijf en één leven en daar moet je vooral mee doen wat jij wil. Vrijheid blijheid.

Dat dacht ik ook toen ik een uur later op een terras twee echtparen hoorde praten over iets intens treurigs. Een van de mannen had dertig jaar bij een bank gewerkt en is daar aanstaande oktober klaar mee. Hij krijgt van de bank een pensioencursus. Hij was daar blij mee. Zijn vrouw ook. De cursus duurt vier dagen en ze hadden er overduidelijk zin in. De bankmeneer had geen idee wat de cursus hun ging brengen, maar ze lieten zich graag verrassen. Het andere echtpaar begreep dat. Zij waren ook niet van de gebaande paden. Ze vonden het alle vier wel heel aardig en attent van de bank dat ze deze cursus aangeboden kregen. Dat je leert hoe je de tijd die je nog rest tot je urn stuk kunt slaan.

Tien minuten later kwam de Delfts blauwe meneer in hotpants het terras op. Hij zette zich aan een tafeltje gebronsde lotgenoten met zonnebrillen op hun voorhoofd. Op zijn buik keken de engeltjes naar beneden.

Een meneer hoorde ik over de rijkdom van Ajax praten. Ajax, de Griekse god die dat land misschien kan redden.

Pensioencursus, schreeuwde het in mijn hoofd. Pensioencursus!

Ik werd daar zo onbedaarlijk lacherig van. In mijn eentje had ik opeens zo'n lol. Zeker toen ik ook nog de drie siliconenbarbies naar huis zag gaan. Ze hesen hun liegtieten de strandtrap op. Een hele klim.